

Leto II.

Izhaja vsakega 1. in 15. v mesecu. Letna naročnina 25 Din, za inozemstvo 40 Din.

NA MEJAH

Štev. 15.

Ček. račun št. 12.886
Telefon Jesenice 625
Uprava in uredništvo:
Jesenice, Krekov dom

LIST ZA GOSPODARSTVO, PROSVETO IN KULTURO

Jesenice, 1. avgusta 1937

Iz dneva v dan

Mnogo jih je bilo, ki so začeli iz nič, pa so si v družbi ustvarili zavirljiv položaj, mnogo tudi takih, ki so začeli svojo samostojno življenjsko pot v lagodju in v časti, pa so na tej poti kaj kmalu moralno in gmotno propadli.

Prvi so se držali načela, da iz malega raste veliko in da zrno do zrna da pogačo, kamen do kamna palačo. Z nezlomljivo voljo so si postavili za cilj, v življenju nekaj doseči in so si preko vseh težav utirali pot do njega. Sila človeške volje pa je taka, da ob vztrajnosti železne zapahne in jeklena vrata razje kakor rja. Ni se ji mogoče ustavljati.

Zdi se, da ta močna volja vedno bolj gine, vztrajno stremljenje za daljnim ciljem vedno bolj umira. Človek je izgubil vero vase in v svojo bodočnost. Ne na to, kaj bo jutri, kaj bo drugi teden, drugi mesec, leto, kako bo čez deset let, na to ne misli premnogi človek danes več. Le »danes« je tisti pojem, ki nosi v sebi vsebino življenja sodobnega človeka. Živimo tako rekoč iz dneva v dan in postajamo tako žalostno muhe enodnevnice, pravi pritlikavci moralnega in gospodarskega reda.

»Ni mogoče ničesar ustvariti, ni mogoče ničesar prihraniti, ni možno iz krogotoka iz rok v usta ven, ni mogoče se osamosvojiti«, hite odgovarjati stoteri in tisočeri. V resnici pa je vse to možno. Le nikogar ni, ki bi si upal kaj tvegati, ki bi hotel kaj ustvariti, ki bi zaradi daljnjih ciljev hotel kaj trpeti in se zaradi njih trenutnim ugodjem odpovedati.

Vse to je tako značilno za današnjega človeka in ga tlači k tlom. Ta moralna manjvrednost, kakor to po pravici imenujemo, nas pušča vedno kot gospodarsko odvisne hlapce, pa tudi ubija v

nas npravstveno krščansko življenje z njegovimi daljnimi cilji. To namreč, kar je trenutnega, tudi tu zmaguje nad velikimi cilji bodočnosti, večnosti, ki si jo je treba ustvariti z žrtvami in odpovedjo.

Zato ni mogoče dovolj poudariti, kako zelo varno za poedinca in celoto je zlasti pri našem delavstvu način življenja: iz dneva v dan. Jemlje mu resnost, uničuje bodočnost. Ustvarja ljudi brez ponosa in ubija odgovornost do družine in družbe. Otroci v tem ozračju rastejo brez ambicije. Brez iznajdljivosti stopajo v stopinje očetov, kakor da je že zdavnaj umrl pregovor, da je vsak svoje sreče kovač. Kolnejo usodo, pa prav nič ne store, da bi jo izpremenili.

Od trenutka in za trenutek žive posamezniki in organizacijske skupine. Da, tudi te poslednje nosijo na sebi pečat enodnevnih skrbi in enodnevnih miselnosti, mesto da z vsem poudarkom kažejo vedno v bodočnost in zanjo pripravljajo svoje članstvo.

Zdi se, da je to največja zabloda malega človeka od danes. Treba je zato ven iz te ubijajoče, ponižujoče miselnosti. V prihodnost je treba pogled upreti, k daljnim ciljem usmeriti življenje. Naj vsakdanjost tlači kakor hoče, trdna volja si izkleše tudi iz granita lepšo bodočnost.

Kakršnokoli je življenje, nikoli ni res, da bi morali sproti vse uničiti, kar nam nudi in nikoli tudi ni res, da bi morala usoda kogarkoli taka ostati, kakršna je. Od dneva je treba vzeti in od njegovih užitkov vsak dan in zlagati kakorkoli za svojo in svojcev lepšo bodočnost in rast. Geslo in življenje »iz dneva v dan« je treba zavreči in namesto njega postaviti drugo: za lepšo bodočnost.

Gradnja stanovanj in KID

Tako tesnih, kričeih stanovanjskih razmer, kakor so zadnja leta na Jesenicah, bo najbrž v vsej Sloveniji prav malo ali pa nič. Desetine lepših hišic in vil, ki so bile zgrajene v polpretekli dobi na pobudo oblastnega odbora, poslanca gospoda Arneža, in ob sodelovanju takratnega našega občinskega in hranilničnega odbora, so že zdavnaj vse prenatrane. Stotine novih delavcev, ki so ob hitrem razvoju in napredku KID tu dobili zaposlitev, se potikajo čestó po vseh mogočih, samo ne človeka vrednih stanovanjih. KID je uvidela nemožnost takih razmer že za sedaj in še bolj za bodočnost, ko bo množica tistih delavcev, ki zaenkrat prihajajo iz okolice, po naravnem razvoju stvari hotela ustvariti svoje družinsko življenje čim bliže svojega delovnega torišča. Podjetje se zaveda, da bo na en ali drug način moralo rešiti za svoje delavstvo stanovanjsko vprašanje, ker ni verjetno, da bi ponovna pritožba proti obstoječim stanovanjskim razmeram bila pri uprav. sodišču nepovoljno rešena.

KID je zato iz svoje lastne uvidevnosti začela namesto lastne gradnje iz gospodarskih in socialnih oziróv podpirati privatno pridnost in je priskočila na pomoč številnim svojim delavcem pri gradnji njihovih stanovanjskih hišic. Tudi zadrugi »Družina in dom« kaže isto naklonjenost. Mnogi so dobili brezplačna zemljišča, mnogi tudi cenen kredit.

Iz gospodarskih, zdravstvenih, moralnih in socialnih vidikov je ta prenos dolžnosti delodajalca z njegovo podporo na prostovoljno podjetnost poedincev vsekakor pozdraviti. Vendar ima delavec upanje, da bo nekoč pod svojo streho bival, med svojimi stenami dihal, na svojem vrtu cvetje gojil. Sad svojih rok bo videl v hiši svoji utelešen in upanje, da otrok ne bo zapustil kot sirote. Velik vzgojen moment za delavca, še večji za njegove otroke! Tako ginevajo tudi tiste ubijajoče barake in njih kasarniško življenje, v katerem je nemogoče, da bi duša rastle, kakor jo je Stvarnik hotel, od strupenega diha pretesne

Z Jesenic

Hotel Paar nam z ozirrom na naš članek »Očetova sodba in prošnja sinov« v zadnji številki našega lista sporoča, da ni bilo hote narejeno tako, da ob priliki smrti pokojnega knezoškofa ni visela raz poslopja žalna zastava. Mi to pojasnilo z veseljem priobčujemo, ker je tako številu tistih, ki so hote omalovaževali žalni spomin naroda po pokojnem vladiki, na Jesenicah še manjše.

V večnost so se preselili Finžgar Ivana, žena tov. delovodje, Marija Osojnik in Cegner Tezija, mati našega društvenega delavca. Zvestim delavkam, ženam in materam naj nakloni Bog svoje plačilo.

Razpisana je gradnja nove stanovanjske hiše Pokoj. zavoda na Jesenicah. Z lepo in moderno stavbo, ki bo stala ob drž. cesti nasproti meščanske šole, bo zopet dobilo delo nekaj delavcev in nekaj tovarniških uradnikov vzorna stanovanja.

S Koroške Bele

50 letnico obstoja našega Prosvetnega društva smo preteklo nedeljo praznovali važnosti trenutka prav primerno in zelo dostojno. Marljivim našim društvenim delavcem je Bog naklonil v jutranjih urah kar najlepše vreme in se je tako ob najboljšem razpoloženju začel formirati pester sprevod naših fantov in deklet v krogih in enotnih oblekah, naših mož in žena, narodnih noš, zastav, okrašenih voz itd. V sprevodu je bilo nad 2000 udeležencev. Ti so vsi z navdušenjem prisostvovali po službi božji dopoldanskemu taboru, na katerem sta govorila dr. Fajdiga in dr. Šmajd in v izklesanih besedah navduševala za edino pravo narodno prosveto in kulturo. Tudi popoldanska prireditev je bila številno obiskana. Po pobočjih ob telovadišču je vse živelo in pozdravljalo nastopajočo mladino, ki je svojo nalogo, ako upoštevamo znano preteklost nasilne nedelavnosti, res častno izpolnila. Zlasti so bile

množice vzradoščene, ko je prišel na prostor gospod ban dr. M. Natlačen. Pozdravljanja in radostnih vzklikov kar ni hotelo biti konca. Prireditelji so počastili s svojo udeležbo tudi gg. generalni ravnatelj KID Karel Noot, ban, svetnik Arnež Peter, jeseniški župan Markež Valentin in številni inteligenti iz našega okraja. Društvo si lahko k lepo uspeli prireditvi čestita.

Izpolnjujemo obljubo, dano dr. Štepiharju v številki 15. našega lista in priobčujemo njegovo nam poslano pismo.

P. n. »Na mejah«, list za gospodarstvo, prosveto in kulturo, Jesenice, Krekov dom.

Mogoče boste brez poziva na tiskovni zakon sprejeli to-le v bodočo Vašo izdajo: Sem polnolen in ne odgovarjam Vašemu dopisniku v nobenem oziru, zato pa sem se, ko sem imel čas, udeležil dveh predavanj Krekove družine, ne da bi ga bil predhodno prosil za dovoljenje. S predavanjem sem bil prav zadovoljen. V sredo 16. junija tega leta se pa predavanja nisem udeležil, ker sem preučeval poročila g. generala Franka o dogodkih pred in v Bilbao. Drugače se zahvaljujem Vašemu dopisniku za zelo pozorno spremembo mojih »sprememb« na Jesenicah in ga samo svarim, naj v znamenju majske deklaracije nikar ne uporablja v slovenskem besedilu izrazov kot »oddeljenja«. Meni zvenijo preveč aprilsko. S slovenskim pozdravom:

dr. Štepihar I. r.

Iz Mojstrane

Precej živahno je postalo v preteklem mesecu pri nas, in sicer zaradi letoviške sezone. Če greš proti večeru po vasi, je na cesti zelo živahno vrvenje, posebno še v Mojstrani. Številno letoviščarjev je že sedaj približno enako kot lani, upati pa je, da se bo v prvi polovici avgusta še nekoliko povečalo. Žal, da je sezona tako kratka. Ako bi trajala vsaj tri do štiri mesece, bi naši ljudje zaslužili nekoliko več, tako pa le malenkost in še od tega je treba odšteti precejšen del »porezki«.

Zelo potrebno bi bilo kopalnice, ki bi privabilo veliko več tujcev, toda začetno kopalnice — tako zvani »Krotneke« — spi spanje pravičnega. Bog ve, bo li tudi zanj prišel kdaj dan prebujenja. Naj se že vendar zbudijo »vodilni«. Treba je spoznati potrebo in rešiti to perečo vprašanje na vsak način. Seveda, največja ovira, da se kopalnice ne gradi,

družbe nedotaknjena. Veselje nad življenjem in zdravjem, iz veselja podira zlagano moč varljivih anarhističnih gesel. Kdo, ki je pošten, se ne bi veselil te uvidevnosti, iz katere raste upanje na človeka dostojno bodočnost. Inicijativnost podjetja in pridnost delavstva nikjer ne najdeta bolj harmoničnega kritja medsebojnih interesov kakor tu.

Ko pa objektivno priznavamo vsakomur, kar mu gre, tudi KID, naj nam bo dovoljeno zaradi iste objektivnosti povedati tudi to, kar se nam zdi v tej gradbeni inicijativnosti s strani podjetja manj pravilno in pogrešno.

Če dajo železarne zemljo ali posojilo, vselej si izgovorijo tudi vknjižbo tolikih in takih klavzul v breme delavca-graditelja, da ga mora miniti skoro vse veselje. Čas dograditve pritiska, služnostne pravice obremenjujejo, omejevanje svobode v oddaji stanovanj privija, prednakupna pravica z uničevanjem naravnega vrednostnega prirastka ubija. Delavec ima in mora imeti vtis, da železarne kot kragulj preže nad majhnim prgiščem njegove sreče in da mu jo vsak trenutek hočejo ugrabiti. To pa ni več sreča.

Pismo uboge žene

Cenjeno uredništvo!

Zelo rada berem vaš list. Tudi druge vidim, da zelo zanima, kar v njem napišete. Ni vam vseeno, kako živimo. Radi bi videli, da bi bilo prav vse. Bog daj, da bi vaša beseda kaj zalegla. Moja tako malo zaleže, tako malo pomaga, pa sem zato tako zelo nesrečna.

Poglejte, imam moža delavca in troje otročičev. Kako me skrbi za nje. Mož ni hudoben, toda tak revež je. Saj nas ima rad, toda kaj ko ga slaba družba kar zapelje. Komaj potegne plačo, že ga prijatelji zvabijo v gostilno. Ob pijači pozabi name in na otroke, pa še nase. In včasih prinese samo par kovačev za družino za cel teden. Kako naj tako skrbim za vse, za njega in za otroke! Ubogi moji otročiči! Rada bi, da bi bilo kdaj kaj prida iz njih, toda kako naj bo, ko si pomagati ne znam. Rada bi dala kaj na stran za morebitne slabše čase, za starost, za bolezen, za otroke, pa še za sproti nimamo in me je sram, ko moram delati dolgove, čeprav bi tega ne bilo treba. Vem, nisem sama, ki se jim tako godi, toda to me prav nič ne tolaži.

Glejte, tako je z menoj in tako je še z mnogimi. Prosim vas, pišite v vašem listu mojemu možu in drugim, kako je to grdo in da je to greh. Vam bodo morda mnogo bolj verjeli kakor svojim ženam, ko pravijo, da jih le radi sebe vedno naskakujemo s svojimi prošnjami. Oprostite, da vas nadlegujem v svoji nesreči, to-

Slišali smo delavce o tem in tako govoriti in zato vemo, da je naša sodba pravilna. Niso in ne upajo si jo tam povedati, kjer bi bilo pravilno, iz strahu, da jih ne bi razumeli. Mi pa jo zato natisnemo, da jo zvedo odločujoči činitelji. Mislimo, da nimajo časa na to misliti, da niti ne vedo za to. Možno je namreč, da dobro voljo vodstva drugi skvarijo in jo izpremene v zgolj mrzlo trgovsko zadevo. Gradbena akcija KID, kakor je zdaj, to tudi je, in je samo to: prevaliti bremena industrije na industrijsko delavstvo.

V medsebojni povezanosti obojestranskih interesov, v znamenju sožitja in zdravega gospodarskega in socialnega življenja v kraju pa je, da podjetje ni tako malenkostno, tako trgovsko-ozkosrčno, rekli bi skopuško, kadar gre za njegovo lastno delavstvo. Tu videz ni nič, tu je treba dejanske širokošrčnosti, ki ne trepeče za vsak tisočak. Tu je treba obremenitve opustiti do skrajnih možnosti. V čuvanju naših krajevnih interesov smo povedali vse to tako, kakor mislimo in kakor je edino prav. Upamo, da nismo povedali zastonj, če se v teh mislih nismo varali, in bili smo še vedno premalo črnogledi.

da mnogo dobrega boste storili, če dopoveste, da tako ne smejo delati naprej. Vaš trud vam poplačaj Bog in hvaležnost naših otrok.

Vdano vas pozdravlja
(podpis), delavska žena.

Priobčujemo to pismo skrbne žene in ljubeče matere, mnogim moškim v opomin. Sami ne bi mogli bolje zapisati, kakor je povedala ta žena. Tako pred 3, 5, 10 leti so obetali cvetočim dekletom zlate gradove: na rokah jih bodo nosili, sence nesreče jih bodo varovali, iz oči jim bodo čitali želje, iz diha hrepenenja in iz utripa srca njihove misli. Kakor angeli bodo stali ob njih in jih varovali vsakterega zla. O sanje, zlate sanje, kako so brzo izkopnele!

Življenje nosi s seboj premnogotero razočaranje in bolešt. Toda ni prav, da sami sekamo rane tam, kjer bi morali biti nosilci zdravja in življenja. Vendar je nerazumljivo, da bi sreča najbližjih, sreča lastne krvi ne imela na sree poštenega, plemenitega moža tega silnega vpliva, da bi se radi nje in pred njo umaknil gon golega telesnega osebnega uživanja.

Tisti, ki jih te vrstice zadenejo, poizkusite iskati drugega in drugačnega življenja, lepše in čistejše sreče. Kaj je pogoltniti nekaj kozarcev in pognati po grlu težko zaslužene kovače nasproti veselju in radosti lepega družinskega življenja. Komur je prvo več, v njem plemenitosti ni doma.

Vsi na tabor v Radovljico!

Lansko leto Jesenice s svojo 40 letnico kakor vedno prve otvarjajo dobo velikih taborov slovenske katoliške prosvete. Letos okraj za okrajem, dekanija za dekanijo vstaja za nami iz prisilnega spanja k novemu življenju. Ljudske množice se povsod zgrinjajo v tisočih v svetem navdušenju za stare ideale naših prednikov in naših narodnih voditeljev. V molitvi in pesmi v strumnih uniformiranih vrstah manifestirajo za našo vero, za naš narod, za našo državo. Kakor v dneh prvega mladostnega pohoda vstajajo naša kulturna, naša prosvetna, naša sportna društva in val navdušenja gre preko vse dežele.

Lansko leto Jesenice v našem okraju, letos Radovljica. Na sedežu dekanije se zbera letos naše sile, sile visoke Gorenjske, ki po natančno

določenem programu hočejo pokazati, da znamo mi planinski Gorenjci najvišje dvigati naše prapore, najbolj odločno izpričevati svoja načela, da se naše življenje dotika Boga, kakor se naše gore dotikajo neba. Naša ljubezen do naroda je čista, kakor so čiste naše bistre vode, naša zvestoba državi neomajna, kakor so neomajni visoki vrhovi, mejniki naših gora. Ta dan gremo v Radovljico vsi, ki smo narodovi in ki so nas v preteklih letih njegove izdajice zato klevetale, da žanjemo sad svojega trpljenja in da klevetniki žanjejo sad svojih grdih laži in krivičnih obtožb. Narodne noše in fantje v krojih, možje in fantje in dekleta v enotnih oblekah, kolesarji, skupine na okrašenih vozovih, ob zvokih naše vrle godbe, vsi ta dan v Radovljico s

Minister dr. Krek za našo industrijo

Z ozirom na naš članek pod gornjim naslovom, v katerem smo navajali, koliko so zaradi dobrobiti delavstva naši ljudje, zlasti pa g. minister dr. Krek, storili za neoviran prospeli naših železarn in kjer smo poročali, po takratnih naših informacijah, da je g. minister posredoval tudi na prošnjo poslanca g. Mohoriča, nam je g. minister poslal v stvarno pojasnilo sledeči dopis:

P. n. uredništvo »Na mejah«, Jesenice.

Beograd, 17. julija 1957.

Zmotno je, kar ste napisali, da me je minister v pokoju g. Mohorič Ivan prosil, naj posredujem v korist Jesenic. Nikoli nisva govorila o tem. Kar sem storil za Jesenice, je bilo le izvajanje predlogov jeseniškega župana g. Tineta Markeža in jeseniškega odbora JRZ. Srečen sem z vami, če sem vsaj deloma uspel.

Dr. Krek Miha.

To pismo le še potrjuje našo vest, da so bili samo naši ljudje tisti, ki so se trudili za interese delavstva naših železarn.

Volitve zaupnikov delavcev stavbincev

V soboto 17. julija so bile v Krekovem domu glasom nove in obenem prve kolektivne pogodbe gradbenega delavstva za delavce tvrdke Slograd prve volitve obratnih zaupnikov. Tri organizacije so postavile svoje kandidatne liste, marksistična, narodnosocialistična in naša ZZD.

Eni ali drugi skupini naprej napovedati zmago ali poraz pri danih okoliščinah ni bilo mogoče. Največ verjetnosti, da odnese večino pri volitvah, je skoro imela mlada ZZD. Zdi se, da je bila te zmage še preveč sigurna in zato v agitacijo ni vrgla dosti moči, kakor sta to storili ostali dve organizaciji, ki imata za seboj stare izkušnje iz preteklih volilnih borb.

Končen izid volitev je bil ta, da je dobila največ glasov narodnosocialistična skupina in sicer 156 glasov, potem naša ZZD s 149 glasovi in končno marksistična s 141 glasovi. Vseh volilcev je bilo 700 in se je torej volitev udeležilo skoro 60% vseh pri Slogradu zaposlenih delavcev. Vsaka lista je dobila 4 zaupnike.

Organizacija ZZD je v splošnem z izidom lahko zadovoljna, če upoštevamo, da je v kraju ustanovljena še manj ko eno leto in je morala

to celo leto porabiti v prvi vrsti za idejno razjasnitev med delavstvom in za organizacijsko propagando.

Sedaj po končanih volitvah stopajo pred navedene tri organizacije nove praktične naloge, kako skrbeti v smislu njihovih programov za vsestranske koristi njihovega članstva. To delavstvo, ki se je pri volitvah iz najrazličnejših vzrokov opredelilo tako, kakor se je, zasluži ob svojem težkem življenju vso podporo. Mi verujemo, da so ti preprosti možje in fantje v svojem jedru po ogromni večini zdravi in dobri. Da jih ne bodo begala razna gesla in prazen videz, naj zato ZZD po svojih zaupnikih in kot organizacija zastavi za nje vse svoje razpoložljive moči. V praktičnem delu naj izpričuje svojo idejno silo tako, da ne bo mogoče mimo nje drugače, kot s priznanjem in spoštovanjem.

Tako naj vodi svojo in njihovo borbo, da bo pri ponovnih volitvah drugo leto že ta borba sama poročila absolutne zmage. Za sedaj pa velja: Vsi na delo za dobrobit našega delavstva in za življenjsko rast naše ZZD.

Kako mislijo naši mladi?

Mladina strni se v naše vrste!

Odkar stoji svet, je bila težko kdaj doba, ki bi od mladine zahtevala več jasnega pogleda, več dela in več borbe. Stari borci legajo k počitku in zapuščajajo vodilna mesta mladim in svežim silam, da s svojo močjo kujejo usodo bodočega rodu. Današnja doba in zlasti zadnja desetletja so skovala novo mladino, ki se je usmerila primerno času, v katerem živi. Naš čas je borben in tako je tudi mladina postala udarna. Nič več ni debat in tihega skritega dela, ampak mladina je postala glasna in odločna. Nič več ni omahovanja in kupčevanja z načeli, ker sedanjí rod stoji samo pred enim vprašanjem: Ali za Boga ali proti Bogu.

Zemlja je danes polna duhovnih mrličev, ki so zaradi nevednosti ali pa iz satanskega sovražstva do Cerkve naselili puhlim krilaticam propadajočega liberalizma in demagoškim frazam

prapori in z zastavo naše skupne domovine, ki so jo nasprotniki nedavno tega onečastili in na kosce razrezali, ker jim domovina noče biti dekla in jo zato sovražijo, kakor so sovražili nas, ki nikomur nismo hoteli biti hlapci.

Njim, ki so nam pred leti grob kopali, naj bo ta prireditel kot manifestacija visoke Gorenjske, iz groba vstale, za naše ideale, za Boga, za narod, za državo.

krvavordečega komunizma. Naša mladina pa v svojem prebujajočem se življenju radi osamljenih in zmešanih voditeljev ne sme umreti. Zakaj v njej je radost in sonce, v njej je silna moč, ki bo zgradila našo bodočnost. Edino katoliška mladina ima zadostno moč, da s svojim visokim in zmagovitim poletom osvoji in prekvasi svet. Zato ima tudi pravico in najvišje jamstvo nezmotljive Cerkve.

Mladina je že po svojem bistvu revolucionarna, burna in brezkompromisna. Zato, ker je mlada in spočita, z lahkoto ruši in podira zlagane, neživljenjske forme in malike ter preko njih kaže in vodi vse človeštvo k resničnim življenjskim idealom. Vsem v dovoljni meri proži novega in zdravega soka, ki ga zajema iz najčistejšega vira — Kristusove Cerkve.

Dovolj imamo zgledov v sodobnem svetu, ki zadostno pričajo, kam zabrede toliko opevani prosvetljeni človek, če v svoji notranjosti s silo umori glas božji. Človek je postal slabši od zveri, ker se naslaja in uživa, ko na zemljo polzi topla kri brata, ki ni zakrivil nič drugega, kot to, da s svojo neoskrunjeno dušo ljubi svoj rod in domačo grudo ter da neomahljivo stoji in daruje tudi svoje mlado življenje za načela Kristusova.

Milijoni mrtvih, bednih in brezposelnih so jasen dokaz, kam je ljudske množice privedel in-

je v tem, ker je od Mojstrane nekoliko predodlagano, dočim za Dovje leži zelo ugodno. Najbrž se gospodje zato tako branijo dovršiti kopališče. Mislimo pa, če je že enkrat začeto, naj se dovrši. Bolje je še vedno nekaj, kakor pa nič. Če bo trajalo to še nekaj let, bo zob časa tudi tu pustil svoje sledove. Torej gospodje, zdramite se in brž na delo, sicer bomo izgubili še to zupanje v vas, kolikor ga še imamo.

Na cestah, to se pravi na glavnih obč. cestah, vladata letos še precej zadovoljiv red in čistoča. Seveda bi morali tudi posestniki sami nekoliko gledati na red in čistočo. Žalibog se pa tega pri nas ne zavedamo in smo teh dobrot deležni vsi, če ne direktno, pa indirektno.

Z veseljem smo opazili, da se je pot v Reber nekoliko popravila in kanalizirala. To pot letoviščarji na Dovjem skoro največkrat prehodijo in je bil že skrajni čas, da se je nekoliko popravila. Da ne bo kakih nesporazumov, naj povemo, da se je to delo izvršilo iz sredstev tujsko-prometnega proračuna. Občina ni prispevala za to pot niti pare, dasiravno nekateri ljudje hujskajo ljudstvo, češ, zakaj se prav v tem delu vasi Dovje popravlja. Ne vedo, ali pa nečejo vedeti, da so plačali letoviščarji sami to popravilo s prenočninsko takso.

Gorje pri Bledu

»Jegličev fantovski odsek, Gorjete, tako se bo odslej po sklepu F. O. imenoval naš odsek. Na ta način se hočemo vsaj malo oddolžiti pokojnemu nadškofu. Ko smo bili v Celju, smo slišali iz njegovih ust mnogo nauk za velike naloge današnjega časa. Te njegove poslednje nauke pa moramo vsaditi v svoja srca in njegovo oporoko tudi izvrševati. K temu naj nas vedno drami in opominja ime našega fantovskega odseka, ki se bo po njem imenoval.

»Ja, ali ste sami Gorjanci?« nas je vprašal pokojni nadškof v Celju. Zgodilo se je pa takole: Ko se je sivolasi vladika pripeljal pred mestno gledališče, smo mu udeleženci tabora v krojih in narodnih nošah napravili špalir. Ko je g. nadškof izstopil iz avtomobila, se je prav pri nas ustavil. Gledal je nove kroje, ki so mu bili zelo všeč. Kakor je sam izjavil, jih je tedaj videl prvič. Vprašal nas je, odkod da smo. »Iz Gorij pri Bledu« je bil odgovor. Ko pa se je g. Jeglič po končani akademiji vračal nazaj v avto, se je spet ustavil

pri nas z istim vprašanjem: »Od kod?« »Iz Gorij.« — »Ja, al' so sami Gorjanci«, se je začudil gospod in nas je prav dobro pohvalil.

Saj pa tudi res ni bila majhna naša udeležba v Celju. 11 fantov, to je za Gorje lepo število.

Fantovski odsek in deklinski krožek z moškimi in ženskimi naraščajem sta imela dne 11. julija skupno sv. obhajilo. Nad 100 fantov, deklet in naraščaja je tedaj pristopilo k mizi Gospodovi. To je pač jasen dokaz, da ljudstvo še nosi v sebi vero v pravega Boga.

Dovolite sedaj, bratje jeseniški, vprašanje: Ali vi pokažete kaj takega, vi, ki prvačite v sportu in »kinopredstavah«?

Po sv. maši je bilo v domu kratko zborovanje vseh, ki smo bili pri sv. obhajilu. Spomnili smo se v lepem sporedu tudi pokojnega nadškofa. Popoldne je bil v domu roditeljski sestanek, ki pa je bil na žalost bolj slabo obiskan. Roditelji se premalo zavedajo velikega pomena naše vzgoje, ki mora iti vzporedno z domačo. V ta namen je bil ta sestanek sklican. Upajmo, da bo naslednji sestanek bolj obiskan.

Meseca avgusta bomo imeli novo mašo. G. Janez Ambrožič jo bo daroval. On nam je lahko za zgled, kako se z močno voljo mnogo doseže. Izučen je bil že za mizarja. Ali Bog ga je klical drugam. Odzval se je klicu in sedaj je novomašnik.

dividualizem, liberalizem, kapitalizem in Marksov socializem, ko je človek zavrgel vero v najvišjega Boga in jo zamenjal s kultom telesa in češčenjem materije. Od tistega trenutka dalje, ko se je zasljepljena množica vzdignila proti Cerкви in ko so vero proglasili na pol blazni voditelji ubogih ljudskih množic za »norost«, tedaj se je začelo najbolj tragično poglavje v človeški zgodovini. S satansko zlobo v očeh dvigujejo množice še danes pesti in desnice proti nepremagljivi Cerкви, misleč, da jim bo komunistična in poganška družba prinesla boljšo usodo. Mi pa vemo in vidimo, da more prenoviti svet edino le Kristusov evangelij z naravnim in veličastnim spoštovanjem do človeka in njegove osebnosti, dočim pobesneli klicarji »raja na zemlji« zamišljajo le etiko sleparij, goljufij, nasilja, morjenja in uničevanja vsega, kar je duhovnega in božjega.

Edino krščanstvo daje človeku nadnaravno moč, ki kakor topel vetrič preveva naše duše, da se po nas in v nas prične prerobenje sveta v lepše in srečnejše življenje. Družba brez krščanstva, brez vere v Boga je osamljena jadrnica brez krmarja, na kateri so s strahotnimi črkami napisane besede: »Mene, tekel, fares!«

Mi, slovenska mladina, ki bomo rasli in zoreli v dneh velike preizkušnje, ne maramo svojemu rodu pogube. Zato bomo zagrabili za krmilo in naravnali ladjo v smer, kjer je rešitev. Mladi slovenski rod! Strni se v naše vrste, ker vihar se nam napoveduje in najrazličnejše fronte se zbirajo na naskok na naše svete ideale slovenstva in katolicizma. Kdo torej še misli, da je ura odločitve še daleč? Kdo ne vidi na našem nebu znamenj nedolžno prelite krvi in rdečih plamenov sredi noči?

Mi smo pripravljeni na borbo z jeklenimi mišicami in kristalno čistimi dušami. Udarili bomo na plan, da se bo svet zamajal v svojih tečajih in mogočen blisk bo razklal temo, da bodo srca tisočev zažarela v opojni svetlobi Resnice, Prave in Ljubezni.

— mir.

Slovenski teden

Teden za tedom se vrše po naši ožji domovini prireditve in nastopi naših društev, naših ljudi. Povsod se zbirajo ljudske množice in z obrazov in iz oči jim gori ogenj navdušenja, ki izpričuje trdno vero in odločnost, ustvariti sebi in skupnosti lepšo bodočnost.

Ne bi bilo prav, če bi Jesenice v tem ne sledile drugim krajem. Zato se je Krekovo prosvetno društvo odločilo v prosep slovenske samobitnosti zastaviti vse svoje moči, da bo teden od 5. do 12. septembra po svojih prireditvah na Jesenicah po pravici nosil ime »Slovenski teden«.

Skozi vse prireditvene dneve bo odprta velika razstava, ki naj v vseh panogah življenja kaže, kako in po čigavi zaslugi je rasel in procvital celotni naš gorenjski kot v zadnjih sto letih. Vsa društva in organizacije v našem okraju kakor tudi posameznike takoj sedaj naprošamo, da gre razstavnemu odboru kar moč na roke.

Dnevi slovenskega tedna bodo vsak zase tvorili resno enoto in bodo posamezni posvečeni: našemu gospodarstvu, prosveti, kulturi, propagandi, lepoti zemlje in slovenskega doma, vernosti in slovenske zavesti.

Uverjeni smo, da bo ta naša prireditve nekaj posebnega, kar doslej nismo še nikjer imeli, in prepričani smo, da se bo zavednemu društvenemu članstvu ter njegovi delavnosti posrečilo, da bodo z nezlomljivo voljo do potankosti pripravili celotedensko prireditve in jo poslednji dan v urejenih vrstah manifestacijsko zaključili.

Vemo pa tudi, da bo okolica, ki je naše prireditve vedno z veseljem posečala in se z njih navdušena vračala v svoje domove, podprla tudi to ogromno delo v našo in svojo rast, v rast slovenske katoške misli.

Naj celotni naš gorenjski kot združi naš slovenski teden!

Oskrbnica

dobi mesto v koči na Črnem vrhu. — Pismenoprošnje je vložiti na odbor ASK Gorenjec. — Prednost imajo domačinke.

Hranilnica in posojilnica na Jesenicah

obrestuje vse vloge do najvišje v zakonih določene meje. Nove vloge izplačuje vedno promptno.

Z Dovjega

Komemoracijo za pokojnim knezoškofom smo priredili v Prosvetnem domu na Dovjem v nedeljo 18. julija zvečer. Člani so se zavedali svoje dolžnosti in so se v polnem številu udeležili proslave. V uvodu je duhovni svetnik g. Pečarič orisal zasluge pokojnikove za Slovence in našo državo. Zatem je sledil govor gimnazijca škofovih zavodov g. Mirka Gogale iz Mojstrane. Nadalje je deklamiral član Prosvetnega društva Jakob Smolej. Tudi šest naših najmlajših se je dobro odrezalo z deklamacijami.

Cerkvenega tatu, ki je vlomil v noči od 11. na 12. julija v župno cerkev, še dosedaj niso mogli najti. Daktiloskop g. Podobnik, ki je v cerkvi odvzel prstne odtise, je spoznal, da je vlomilec znani stari cerkveni tat, ki je v zadnjem času napravil že več cerkvenih vlomov v okolici Ljubljane in Kranjske gore. Ta pa se na spreten način ogiba, da ga doslej še ni prijela roka pravice.

Za elektriko

Vam nudi vse najugodnejše

Jože Markež

Jesenice, Murova, tel. 605

Ceneno in dobro prehrano, vina na debelo in drobno dobite in kupite najugodnejše v

LJUDSKI KUHINJI

JESENICE KREKOV DOM